

Рис. 2. Інтерфейс Studio 2.0

Таким чином, при ознайомленні з поняттями моделі, тривимірного моделювання та 3D-друку, використання ігрових сервісів є тригером до підвищення інтересу та заглиблення у вивчення даної теми здобувачами освіти.

Список використаних джерел

1. Інформатика. Навчальна програма вибірково-обов'язкового предмету для учнів 10–11 класів загальноосвітніх навчальних закладів (рівень стандарту). *Міністерство освіти і науки України*. URL: <https://mon.gov.ua/ua/osvita/zagalna-serednya-osvita/navchalni-programi/navchalni-programi-dlya-10-11-klasiv> (дата звернення: 25.04.2022).
2. Resources. *Minecraft Education Edition*. URL: <https://education.minecraft.net/en-us> (дата звернення: 27.04.2022).
3. Studio Download [BrickLink]. *BrickLink – Buy and sell LEGO Parts, Sets and Minifigures*. URL: <https://www.bricklink.com/v3/studio/download.page> (дата звернення: 27.04.2022).

Дмитро Ткаченко

ІВАН ЧЕРНЯХОВСЬКИЙ – ЖИТТЄПИС ВІДОМОГО ПОЛКОВОДЦЯ

У будь якій історії важливе місце посідають люди. За численними подіями стоять особистості, життя і діяльність яких не завжди відома оточуючим. У роки Другої світової Україна подарувала фронту десятки талановитих воєначальників Іван Данилович Черняхівський не є виключенням. Дослідження життя генерала допоможе нам скласти цілісну картину

його військової кар'єри на шляху до отримання ним двічі героя СРСР.

Тему особистості Івана Черняховського у своїх працях висвітлювали А. О. Карасевич [1], В. В. Карпов [2], О. М. Филь [4], А. А. Шарипов [5] та ін.

Генерал армії Іван Черняховський – визволитель трьох столиць союзних республік – Києва, Мінська та Вільнюса й наймолодший за віком командувач фронтом. Іван Данилович, уродженець села Оксанино, Уманського району, відомий воєначальник, двічі герой Радянського Союзу. Його життя було досить різноманітним починаючи з дитинства та закінчуючи його діяльністю на фронті. Івана Черняховського намагалися усіма силами фізично знищити у роки Великого терору і він дивом не згинув у катівнях НКВС як ворог народу.

Майбутній герой СРСР народився 29 червня 1906 року у звичайній селянській родині. У 1913–1919 роках навчався в Вапнярській початковій залізничній школі. Працював пастухом, потім з жовтня 1919 по квітень 1920 року був різноробочим на гальмівних майданчиках товарних вагонів. З травня 1920 по грудень 1922 року працював колійним робітником, підручним слюсаря. Навесні 1922 року екстерном склав іспити за курс неповної середньої школи, був обраний секретарем Вербовського комсомольського осередку [1].

У Червоній Армії з 1924 року. З вересня 1924 по жовтень 1925 року був курсантом Одеської піхотної школи, до якої спрямований по комсомольській путівці Новоросійського окружного комітету комсомолу. З жовтня 1925 по серпень 1928 року – курсант Київської артилерійської школи. Член ВКП(б) з 1928 року. З вересня 1928 по червень 1929 року – командир взводу 17-го корпусного артилерійського полку Українського військового округу. В червні-липні 1929 року – тимчасовий виконувач посаду начальника зв'язку 17-го корпусного артилерійського полку. А в липні-вересні 1929 – знову командир взводу 17-го корпусного артилерійського полку. З вересня 1929 по квітень 1930 рік – помічник командира батареї з політичної частини 17-го корпусного артилерійського полку. У 1930 році закінчив вечірню середню школу. З липня 1930 по травень 1931 року – командир розвідувальної навчальної батареї 17-го корпусного артилерійського полку. Один з небагатьох військових, хто досконально володів французькою мовою, за що його поважали. З березня 1941 року, в 35-річному віці, став командиром 28-ї танкової дивізії 12-го механізованого корпусу Прибалтійського Особливого військового округу [2, с. 378].

Серед командувачів фронтами не було його ровесників, двічі відзначених званням Героя Радянського Союзу. У післявоєнний час ті ж заздрісники, для яких життя солдата нічого не вартувало, подекували, що він був улюбленцем Сталіна. Ті, кому довелося бодай раз зустрітись з командувачем, згадували його як надзвичайно чемного в стосунках з підлеглими, ніхто не чув образливого слова на свою адресу. Проте, кажуть,

що деяким генералам часом таки діставалося на горіхи.

Другу світову війну він зустрів підполковником і командиром 28-ї танкової дивізії в районі Шауляя. Вона втратила всі танки, потрапила в оточення, і до середині вересня 1941 роки її залишки налічували тільки 552 людини. Але така доля була практично у всіх танкових і моторизованих дивізій РСЧА у 1941 році. Настільки ж безславно завершилося командування Черняховського, якому присвоїли звання генерал-майор, 18-м танковим корпусом у боях за Воронеж влітку 42-го. Корпус був майже повністю знищений і не зумів запобігти захопленню німцями правобережної частини Воронежа. Але ця невдача нічим не виділялася на тлі невдач інших танкових корпусів, зокрема розгрому 5-ї танкової армії під Воронежем. І кар'єра Івана Даниловича розвивалася успішно. У липні він очолив 60-ту армію. Після оточення німців під Сталінградом справи пішли веселіше, і 25 січня 1943 року 60-та армія звільнила Воронеж, а 8 лютого – Курськ. Хоча 2-га німецька армія уникла оточення, на Черняховського обрушився дощ нагород. 4 лютого він отримав орден Червоного Прапора, 8 лютого – орден Суворова I ступеня, 14 лютого – звання генерал-лейтенанта. Після поразки вермахту в Курській битві 60-та армія успішно розвивала наступ на Лівобережній Україні: 30 серпня вона звільнила Глухів, 6 вересня – Конотоп і 15 вересня – Ніжин. 17 жовтня 1943 року за форсування Дніпра Черняховський був удостоєний звання Героя Радянського Союзу. За Дніпро Золоті Зірки роздавали особливо щедро, і в армії з'явився іронічний вираз «дніпровський герой». Іван Черняховський був талановитим полководцем, його шанували всі, від рядових солдатів до високопоставлених військових Радянського Союзу. Указом Президії Верховної Ради СРСР від 29 липня 1944 року генерал армії Черняховський Іван Данилович удостоєний другої медалі «Золота Зірка» [5].

18 лютого 1945 року в районі міста Мельзак автомобіль генерала потрапив під артобстріл, і він був смертельно поранений. Помер того ж дня. У газеті «Червона зірка» вже було набране повідомлення про присвоєння Івану Даниловичу звання Маршала Радянського Союзу. Та оскільки це звання посмертно не присвоювали, за вказівкою Сталіна його зняли з друку. За словами сина Олега Черняховського, його матір навіть бачила кітель з маршальськими погонами, який приносили батькові для примірки. Є інформація і про те, що прізвище генерала армії внесли до списків тих, кого Сталін планував нагородити орденом Перемоги.

Похорони генерала армії І. Черняхівського відбулися 20 лютого 1945 р. У Вільнюсі на центральній площі. У Москві цього дня прогрімлі двадцять чотири залпи із ста двадцяти чотирьох гармат. Прем'єр-міністр Великої Британії Черчіль в особистому посланні прем'єрові Сталіну 20 лютого 1945 р. писав, що із сумом прочитав про втрату – смерть генерала Черняховського від ран, отриманих ним у бою. Талант і

діяльність цього блискучого й хороброго офіцера викликали велике замилювання в Уряді Його Величності й британській армії.

На знак визнання заслуг генерала армії І. Д. Черняховського у відвоюванні Литовської РСР від німців у Вільнюсі йому був споруджений пам'ятник. Місто Інстербург Калінінградської області перейменовано в Черняховськ. У місті Одесі споруджено пам'ятник І. Д. Черняховському, а у місті Умань на його честь названий сквер та встановлено бюст полководця. В селі Оксанина Уманського району Черкаської області відкрито музей імені І. Д. Черняховського. В Україні вулиці, названі на честь Черняховського, існують у Києві, Вінниці, Луцьку, Одесі, Сумах.

Отже, можна зазначити, що Іван Данилович Черняховський був визначним воєначальником у Другій Світовій війни, двічі ставши героєм Радянського Союзу він навіки закарбував своє ім'я в історії. Завдяки його подвигам і діям, війська успішно обороняли, а потім звільнювали нашу землю від нацистських загарбників.

Список використаних джерел

1. Карасевич А. О. Іван Черняховський: філософія життя полководця № 4 (2017): Уманська старовина. URL: <http://usj.udpu.edu.ua/article/download/130417/126033>
2. Карпов В. В. Генерал армии Черняховский. Москва: Вече, 2014. 384 с. URL: <https://kotbeber.livejournal.com/16862568.html>
3. Малий словник історії України / відпов. ред. В. А. Смолій. Київ : Либідь, 1997. 464 с.
4. Филь О. М. Життєвий шлях та військова діяльність І. Д. Черняховського (1907–1945): дис... канд. іст. наук. Київ, 2006. 20 с.
5. Шарипов А. А. Судьба полководца. Москва : Воениздат, 1988. 432 с.

Юлія Ткачук

ЕПІТЕТИ У ПОВІСТІ «НЕХВОРОЩ» ЛЮБОВІ ПОНОМАРЕНКО

Епітети – один із найдавніших засобів художньої образності. Їх використовують для зображення зовнішнього і внутрішнього портретів персонажів, творення пейзажу, як показник авторської оцінки в художній оповіді. Водночас вони є показником стилістичної майстерності автора.

У сучасній лінгвостилістиці є багато досліджень про епітет як складову ідіолекту різних письменників (їх автори – М. Братусь, С. Єрмоленко, В. Жайворонок, В. Красавіна, Л. Мацько, А. Мойсієнко, Т. Онопрієнко, Л. Пустовіт, Л. Рожило, В. Русанівський, Л. Сидоренко, Н. Сидяченко, Н. Сологуб, Л. Ставицька, Р. Стефурак, Л. Шулінова, Л. Шутова та ін.).